

Já a Anastázie

Sedmikrásky pro dědečka

Martina Boučková
Ilustrovala Daniela Skalová

FRAGMENT

Já a Anastázie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Martina Boučková

Já a Anastázie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Já a Anastázie

Sedmikrásky pro dědečka

Martina Boučková
Ilustrovala Daniela Skalová

FRAGMENT

Obsah

Nebojím se žádné záhady.	5
Jak je to vlastně s Anastázií Marií Antoinettou von Pflückovou	16
Mám kostkovanou čapku jako Sherlock Holmes!.	32
O tom, jak jsme s tatškou dělali šílené chemické pokusy	39
Lodní šroub není vlastně žádný šroub	48
Cesta časoprostorovým tunelem	56
O neviditelném písmu, veselém panu Bardurovi a pašíkovi dobrodruhovi	77
Kdo se to směje na obálce?	87
Do boje proti všem protivínům a falešníkům	105
Co zase provedli mí bratránci?	112
Nesnáším Velikonoce!	122
Fintila zmizela!	137
A kdo říká, že jsou Velikonoce děsný?	147
Závěrečná: proč se sedmikráskám říká chudobky? ...	153

Nebojím se žádné záhady

Upřímně, letošní zima se příliš nedařila. Alespoň co do počasí. Sněhu moc nenapadlo. Byl to spíš jen takový poprašek před Vánoci a potom sněžilo asi týden v lednu, jenže to už bylo stejně po prázdninách. V prosinci tedy sídliště chvíli vypadalo jako cukrem posypaná bábovka, ale asi jen proto, abychom chytli tu správnou předvánoční atmosféru. Na Štědrý den nakonec přšlo. I když mi je jasné, jak to chodí, stejně pravidelně 24. prosince po večeri vyrážíme s mamkou, tatínkou a letos i s Ádou v kočárku ven, abychom zahlédli první hvězdu, která má být podle rodinné tradice tím znamením, že už nadešel čas na rozbalování dárků. Jelikož vím, že naši na této tradici trvají, opravdu se snažím najít na nebi hvězdu, a to samozřejmě co nejdříve, protože jsem nedočkavá, co bude pod vánočním stromkem. A tak nejednou vítězoslavně vykřiknu

na celé sídliště, že už ji mám, i když záhy zjistím, že šlo jen o blikající světlo z letadla. Lidi nemají rozum, když cestují i ve sváteční den. Měli by radši zůstat doma s rodinou, cpát se cukrovím a dívat se na televizi anebo třeba jako my pobíhat venku v dešti a hledat za zamračenými mraky hvězdu, i když to třeba může vypadat, že to ve své podstatě vlastně moc smyslu nedává. Ale co, prostě nás to baví. Některé věci, co lidé dělají, nemusí mít vždycky na první pohled nějaký rozumný důvod. Nakonec ve výsledku mohou být užitečné. Jak by taťka dodal: „Hlavně ty vzpomínky, Markéto! Ty se tě budou držet dlouho.“ „Dokud nedostaneš sklerózu...“ doplnila by mamka. „A to ti pak bude stejně jedno.“

Vzpomínky jsou důležité. Na nich se dá stavět. Děda je nazýval stavebním kamenem života. A taky je přirovnával k pavoučí síti. Vždycky to vysvětloval tak hezky. Já to nebudu umět podat úplně přesně, ale bylo to asi takhle: *Se životem je to stejné jako s pavoučí sítí. Pavouci splétají nitku po nitce, z jedné větve na druhou, dokud z toho nevznikne celé to jejich umělecké dílo. Podobně naše prožitky se skládají jeden za druhým. Při pohledu zpátky se změni ve vzpomínky. A celá upletená síť pak vytváří náš celý život. Jeden velký příběh.*

Tak to je: Život je prostě jeden velký příběh.

Děda byl mistr vypravěč a všechno říkal tak moc hezky, že i obyčejné věci vždycky vypadaly tak nějak lepší. Teď už leží několik měsíců v nemocnici a s nikým nemluví. Když si to jen představím, sevře se mi srdce. Pomyslím na to, jak tam leží, dívá se do okna, vidí, jak vychází slunce a pak zapadá, a ani se nepohne. Co mu asi probíhá hlavou? Jaké se mu tam honí myšlenky?

Často si na něj vzpomenu. Na všechna krásná slova, co říkal. A taky, jak si se mnou hrál, když jsem byla menší. A jak s námi jezdil na výlety. A to mě pak nějak u srdce zahřeje. V tu chvíli se usměju. I když ta pravá chvílka je dávno pryč. Vrátila se jen na okamžik. Jako vzpomínka. Jako bych prstem přejela přes tu nitku života.

Takže jsme hledali hvězdu.

Uprostřed deště na Štědrý den. Kdyby byl den, viděli bychom na nebi černé mraky. V noci vidět nejsou. Je beztak černo. A proto jsme žádnou nenašli. Jinak byly Vánoce super.

Prázdniny mají vždycky něco do sebe: konečně se pořádně vyspím a mám čas na všechno, co mě fakt zajímá. Napsala jsem si soupis toho, co bych chtěla zjistit, nebo prožít, nejlépe ještě před tím, než budu dospělá. Protože podle mamky pak dospěláka mohou zajímat jiné věci, takže by se mohlo stát, že než bych si splnila to, co jsem si umanula, už bych chtěla něco jiného.

Na mém neskromném seznamu mám třeba toto:

- Předně bych chtěla procestovat celý svět a zjistit, jak byly doopravdy postaveny pyramidy. To ve starověku lidi opravdu zvládli bez jeřábu, bagru a další moderní techniky? Těžko tomu uvěřit.
- Chtěla bych vidět, jak to vypadá v klokaní kapse. A může krokodýl dostat zubní kaz a bolí ho někdy zuby?
- Chtěla bych vynalézt školní batoh s motorkem, který by ho nadnášel, protože mě z něj fakt bolí záda. A taky automatický zastříhovač nehtů, abych na to nemusela pořád myslet, poněvadž mám často nehty jako kočičí drápy.
- Taky by mohl někdo postavit eskalátory na Mount Everest v Himálaji, aby se tam všichni mohli podívat. Lanovka je super, ale eskalátory jsou lepší. Když si někdo bude chtít užít pěší túru po horách, může po nich šlapat nahoru.
- A taky bych mohla vymyslet nějaké lepidlo, které by se dalo na podlahu, aby byla úplně nepropustná a já se mohla ve vaně v klidu cákat ostošest a nevytopit sousedy. Jako loni.
- A zajímalo by mě, jestli existují mimozemšťané, protože je fakt divné, že bychom byli ve vesmíru jen my sami.

Prázdniny jsou tedy fajn, i když ty zimní propršely.

A pak v lednu na chvíli napadl sních a už tu byly jarní. Trochu mi nesedí, proč se jim vlastně říká jarní, protože konečně udeřily

pořádné mrazy, na které jsem čekala celou zimu. Rtuť na teploměru slezla dokonce na minus dvacet stupňů. Byla tak příšerná kosa, až panu Drobkovi, který bydlí v přízemí, naskákaly malé rampouchy na kníru. Viděla jsem je hned po ránu, když seškrabával námrazu ze svého starého fiatu. Jakmile jsem ho pozdravila, cosi zavrčel, až se mu jeden z rampouchů ulomil přímo do pusy. Vyplivl ho a otočil se zpátky k autu. Než se pustil do škrábání předního skla, chtěl nadzvednout stěrače. Jenže mu jeden zůstal v ruce, a ještě se rozpadl na dva kusy. Pan Drobek začal nadávat, ale naštěstí mu nebylo rozumět. Odhodil stěrač do sněhu. Pak zapalovačem nahřál zámek u spolujezdce, odemkl náhradním klíčem a nasoukal se dovnitř přes sedadla až k volantu. Víím, že ten klíč byl náhradní, protože původní zlomil den předtím v zámku na své straně. Teď to měl podstatně těžší. Musel svých snad sto padesát kilo protlačit až ke svému místu. Dost se při tom zapotil, až se mu určitě rozpustily všechny rampouchy.

Je to prostě záhada.

To, jak se pan Drobek dokáže natlačit do starého fiatu, kde je tak málo místa, že by s tím měl určitě problém i můj táta, ale to spíš kvůli výšce. Měří skoro dva metry. Záhada taky je, že někdo vymyslel jarní prázdniny v takových mrazech. Že modřínu opadá jehličí. Že vesmír je nekonečný, protože všechno ostatní má své hranice. Že někdo dokáže mluvit v celých větách pozpátku. Že některá

slova vznikla tak, jako by k sobě patřila, a přitom vážně netuším, co mají doopravdy společného. Třeba rolníci a rolničky. A proč se chobotníci říká chobotnice, když nemá chobot? Proč ne třeba „chapadlice“? Anebo jak je to s tím vytopením? To je snad nejvíc zmatečné slovo na světě! Když se vylila voda z vany, tak jsme vytopili sousedy. Měli fleky na stropě a museli vymalovat. Ale když jsme přijeli v zimě do horské boudy, abychom si zalyžovali v Krkonoších, tak tam barák museli taky nejdřív vytopit. Jenže dřevem. Šla nám pára od pusy, bylo tam pět stupňů, a tudíž pěkná kosa. Vytopit je snad jediné slovo na světě, které má co do činění s vodou, ale i s ohněm. Jen je otázka, co se právě má na mysli.

Baví mě o tom přemýšlet a řešit to. Lidi mají různé koníčky. Někdo sbírá známky, jiný čte knížky nebo třeba něco modeluje.

Snad všichni tátové světa v televizi vášnivě sledují fotbal nebo hokej. Až na tátu Hanky Koubkovy. To je prostě kutil. Ve své dílničce z bývalé garáže pořád něco tvoří, spravuje a vynalézá. A některé kousky jsou fakt legrační. Na neckiádu, kdy se všichni snaží na čemkoli přeplout říčku a zůstat při tom v suchu, vyrobil naprosto luxusní pirátskou loď ze staré popelnice. Byla nádherně vymalovaná, s vrtulkami a postranními otvory na pádla a s pořádnou vlajkou na stěžni, na kterém ještě viselo několik pruhovaných podkolenek, jako když si námořník právě vypral prádlo.

Takže taťka Hanky Koubkovy nemá čas koukat na sport, protože je ve svém volném čase vynálezcem úžasných bláznovin.

Mým koníčkem je řešit různé zapeklité věci a objevovat záhady tam, kde si lidé myslí, že vlastně žádné nejsou. A to jen proto, že si už na to zvykli. Když se kolem něčeho chodí každý den, tak nám ani nemusí přijít na mysl, proč to tak je. Anebo že by to mohlo být jinak. Hlavně když to nevidíme celé. Zmatků jen kvůli tomu, jak si rozum přeloží to, co oči vidí nebo uši slyší, může být nespočet. Jako si malé děti myslí, že hvězdy jsou jen drobné tečky a že koleje se musí někde v dálce potkat. Nebo jak jsem před pár dny za šera viděla pod lavičkou za barákem číhat to divoké zvíře!

Prísahala bych, že bylo příkrčené a vrčelo a jen čekalo, až se přiblížím, a pak by mě určitě hryzlo do nohy. Čím blíže jsem byla lavičce, tím víc mi tlouklo srdce a začala jsem se vzdalovat od okraje chodníku. Nebylo jiné cesty domů, ale přece se nenechám pokousat. Najednou cosi zapraskalo a rozsvítily se pouliční lampy. Právě ta, co mi byla nejblíže, praskala jako vánoční prskavka. A v tu ránu jsem to uviděla! Pod lavičkou ležela... tlustá větev s třepotajícími se zbytky hnědého listí. Žádná obluda.

Uvědomila jsem si, že vlastně ani mé oči žádné zvíře neviděly. Jen mozek to popletl. Vysvětlil si to po svém. A já se pak tak bála, až jsem téměř ani nedýchala.

Mého tátu zase trápí záhada, kam pořád mizejí peníze, a mamku to, proč se mateřské říká dovolená. Dědovi zase vrtalo hlavou, kam se ráno poděly zuby, když si je prý večer vždycky dává na

stejné místo. A babičku to, proč jsou písmenka na mobilu tak malá, vždyť je skoro nevidí. A už vůbec ne když svítí slunce.

Tak jsem se jim to pokusila vysvětlit po svém.

Tátovi jsem řekla, že peníze nemizejí, ale utrácejí se v obchodě. Mamce že mateřská dovolená se tak jmenuje proto, že je matkám dovoleno být s dětmi. Na to táta poznamenal, že dneska už zůstávají doma taky otcové, aby se starali o mimina. K tomu je potřeba dodat, že se jedná o novinku, a ještě pro to nebyl vymyšlený název, a tak s tím někdo musí přijít první. Navrhla jsem tedy, že by to mohla být „taťuldovská dovolená“ nebo „otcovská starost“, že se tedy jako otcové mohou starat o děti. Mamka ale poznamenala, že s tím má taky starost. To už jsem jen musela pokrčit rameny a říct, že úřednický šiml je líný, a asi proto je potřeba, aby existoval jen jeden název, jinak by museli tisknout spousty formulářů podle toho, jak by to kdo cítil – jestli má starost, nebo to má dovolené, jestli je to taťka, nebo mamka. A lesy by kvůli takovému rozmaru trpěly a už by nezbyly stromy na výrobu nábytku nebo knížek, což jsou daleko rozumnější věci než formuláře.

Mamka přikývla a dodala, že jí navíc zkratka MD ještě připomíná, že někdy toho opravdu Má Dost.

Jenže to jen proto, že bráška je teď ještě moc malý, a jak mu rostou zuby, pořád pláče. Mamka se skoro vůbec nevyspí a pak

taky někdy i zapomene, že je sobota, a budí mě do školy. To proto, že táta chodí do práce občas taky v sobotu; oni už to tak v tom jeho podniku mají. A já jsem rozespalá, stojím v koupelně, čistím si zuby, dojdu do kuchyně pro snídani, až když už ji mám z poloviny snědenou, dojde mi to.

„To nevádí, aspoň budeš mít delší den,“ hbitě odpoví mamka.

No jo, vždyť ona má vlastně pravdu.

*Dědečkovi jsem jednou přidělala pískátko na jeho odložené nasa-
zovací zuby neboli protězu.*

Je to výhoda, když si člověk večer může sundat nejen brýle, ale i zuby. V době, kdy mamka ještě nebyla na mateřské, říkala, že by si večer nejraději sundala nohy a nechala je do rána ve vaně v nějakém solném roztoku.

Pískátko je super věc. Předloni mi ho táta koupil, abych neztrácela klíče. Když se totiž nemohou najít, stačí jen zahvízdat nebo vydat vysoký tenoučký hlásek, a ono hned začne křičet jako alarm na zloděje. Je to úžasný, jenže to nejde vypnout. To dá rozum. Kdyby to šlo vypnout, pak už by klíče nikdo nenašel. A tak mi ve škole o přestávkách, ale i o hodině, pořád vyzváněla aktovka. Někteří spolužáci mají vysoké hlásky, takže stačilo, aby promluvili, a už se pískátko hlásilo k životu. Paní učitelka mi tedy doporučila, abych prý tu „vymoženost“ raději nechala v šatně. Ale poté co do ředitelny přiběhl vyplašený školník, že nám

někde pořád hvízdá protipožární alarm, mi bylo doporučeno, abych ho raději nechala doma.

Tak jsem ho tehdy připevnila dědovi Rudovi na zuby. Samozřejmě že až večer. Když už měl zuby sundaný. Jenže když děda spal, vydával zvláštní bzučivý zvuk. Říkal, že od té doby, co má protézu, syčí jako had. Ale já si myslím, že spíš bzučel jako komár. A tak v noci skoro nespál, protože ho pořád budilo pískání.

S babiččinými písmenky na mobilu jsem si moc rady nevěděla, ale nakonec jsem jí navrhla, že kdykoli budu u ní, tak jí z displeje všechno přečtu. Zrak mám jako ostrůž, tak co. A co se toho světla týká, může přece číst zprávy přes sluneční brýle.

Jak je to vlastně s Anastázií Marií

Antoinettou von Pfleckovou

Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Anastazie Marie Antoinetta von Pflecková. Bydlí několik bloků od nás, na zvonku mají napsáno Moravcovi a mamka na ni volá Alinko. Poprvé jsem ji uviděla, když jsem byla venku na své průzkumné cestě v malém lesoparku u školy. Vzala jsem si s sebou nezbytně důležité věci, které potřebuje každý vědec, který musí něco vyzkoumat, a přitom zůstat nenápadný. Prostě aby splynul s okolím. Takže jsem se vybavila khaki batohem, obyčejnou teplákovkou s odřenými koleny, protože s tou rozhodně budit pozornost nebudu a kluci mě stejně nezajímají. Do batohu jsem si dala baterku, pinzetu, digitální fotoaparát, igelitové pytlíky, jablko a čaj. I vědec musí jíst a je obecně známo, že s prázdným žaludkem se těžko zkou-

má. Když mozku dojdou cukry, už se mu nechce pracovat a myslí jen na odpočinek.

Právě jsem lupou sledovala zvrásněnou kůru jednoho dubu, když vtom na mě někdo nečekaně promluvil.

„Ahoj, co to děláš?“

Lekla jsem se, kdo by ne. Schovala jsem lupu za záda a změřila si tu cizí holku.

„Zkoumám.“

„A co zkoumáš?“

„Zrovna teď kůru. Každý strom ji má jinou. Buk třeba hladkou a dub jako krokodýlí kůži. Teda ne doslova, protože strom a krokodýl se dají těžko srovnávat. Navíc těla krokodýlů jsou pokryta takovými štíty a pod nimi jsou kostěné desky. A na dotek působí taky úplně jinak, jen jsem tím chtěla říct...“

Jenže než jsem jí to stihla všechno vysvětlit, jen špitla: „Aha.“

Rozhodně ji moje znalosti o krokodýlech nezajímaly.

„A k čemu to je?“ dodala.

„Jen tak. Zajímá mě to.“

„Aha,“ zase špitla. Ale neodešla. Nejprve u mě jen tak postávala a pak se začala dívat skrz lupu a byla překvapená, jak mraenci zvládají tak těžký povrch, jako je právě hrbolatá dubová kůra. Druhý den jsme už šly spolu ven. A ona si taky vzala lupu. Sice růžovou, ale fungovala bezvadně.

Uvědomila jsem si, že jsme se vlastně ani nepředstavily, a tak jsem řekla: „Já jsem Markéta.“

Holka se zaculila, pak se postavila na špičky a lehce se otočila.

„Já jsem Anastazie Marie Antoinetta von Pflecková a jsem baletka.“

Když si představím vědce, vidím člověka v bílém plášti a v brýlích.

Chápu, že základem je být chytrý, ale plášť a brýle by rozhodně chybět neměly. Doktora v nemocnici, policistu, vojáka, hasiče, všechny člověk hned pozná podle uniformy. Nikdy jsem sice nebyla v žádné opravdové laboratoři, ale určitě tam všichni chodí takhle oblečení. A kolem je spousta zkumavek plných barevných tekutin, mikroskopy, které dokážou zvětšit kapku milionkrát, a výkonné počítače, díky nimž na první pohled obyčejná kapka prozradí neuvěřitelné věci. Třeba nový život, virus nebo cokoli jiného.

Já žádný bílý plášť nemám, místo něj mám tátovu starou bílou košili. Kdysi dávno si ji táta pokapal červeným vínem a nešlo to vyprat, takže ji vyřadil z šatníku. Nějaká kapka navíc mi vůbec nevadí. Takhle to aspoň vypadá, že na mém plášti ulpěly stopy z nějakého výzkumu. Bez fleků přece není ani plášť malíře nebo zedníkovy šaty. A oči mám jako ostříž, takže místo normálních brýlí nosím ve své laboratoři jen takové obyčejné bez sklíček, co se prodávají v hračkářství mezi maskami na maškarní bál. Na-

šťěstí vypadají rozumně. Jsou z nějaké čarodějnické sady, ale chválabohu bez vousů a červeného nosu. Pro to mé vědecké bádání se dají docela obstojně použít.

Anastazie Marie Antoinetta von Pflecková mi musela slíbit, že bude držet jazyk za zuby. Za žádných okolností nikdy nic neprozradí, i kdyby ji mučili, chtěli ukrást balerínky nebo se zamilovala do nějakého kluka, který by z ní chtěl všechno vymámit pod průhlednou záminkou schůzky v cukrárně. Právě ta poslední varianta je ze všech nejnebezpečnější. Je totiž obecně známo, že lidi, kteří přežili i ta nejšílenější muka, pak všechno dobrovolně vyslepičí někomu, komu bláhově věří nebo jsou do něho zabouchnutí. A moc dobře vím, jak Anastazie Marie Antoinetta von Pflecková kouká po Rostovi, černovlasém sedmákovi, který je na škole populární kvůli svým fotbalovým pohárům. A taky je to strašný hezounek.

Všechny holky ho milují.

Důvěra je riziko každého přátelství, ale bez toho to prostě nefunguje.

„A jak ti mám říkat? To tvoje jméno je strašně dlouhý.“

„Říkej mi Stejzi, jo?“

A tak jsem Stejzi zavedla do své laboratoře. Na stole stál můj nejoblíbenější přístroj, mikroskop, který jsem dostala k letošním Vánocům. Už jsem mezi sklíčky prozkoumala ledacos. Dokonce jsem studovala veš, kterou jsem našla mezi vlasy. Jakmile jsem ji však sevřela mezi sklíčka do svorek, rozplácla se. Ale stejně to byla báječná podívaná: pozorovala jsem průsvitné hnědočerné tělíčko, v němž byla červená stezka s drobnými paprsky. Měla jsem z toho opravdu velkou radost a trochu litovala, že můj mikroskop není profesionální a napojený na počítač, abych mohla tu veš ještě několikrát zvětšit do obřích rozměrů. A nejlépe aby byla živá, a ne zkroucená a placatá.

Ale mamka moje nadšení bohužel nesdílela. Hned na mě vytáhla sprej a nasadila mi igelit na vlasy.

„Kde to žijeme!?“ zlobila se. „Dvacáté první století a aspoň dvakrát do roka si přineseš ze školy vši! To za mého dětství nebylo.“

Za mamčina dětství toho nebylo víc.

Nebyly mobily, internet, DVD přehrávače, tablety a spousta dalších věcí. Táta říká, že to není úplně pravda. Mobily prý už existovaly, ale nevypadaly tak, jak je známe dneska. Můj dědeček ho měl. Byla to velká těžká krabice se sluchátkem a zakrouceným

kabelem. A internet prý taky existoval, jenže jen pro armádní účely. Ale pak táta dodal, že je stejně lepší prožívat dobrodružství venku, a ne u počítače. A to je jedna z věcí, která platila a platí jak za dětství rodičů, tak i dnes.

„Nejlepší je kombinovaný přístup,“ řekla jsem.

Mám doma na počítači takovou hru, která učí cizí slovíčka, a pak není nad to šokovat rodiče, když ta slova umím používat. Například „kombinovaný“, to je, jako když se namíchají různé možnosti, takže vlastně něco jako „namixovaný“.

„Cože?“ táta pokrčil čelo. „Co vás to ve škole učí?“ divil se.

„Jen jestli dneska ty děti nepřetěžují,“ usoudila mamka.

„A jaký kombinovaný přístup doporučuješ?“ zeptal se tatka.

„No, já třeba běhám venku a pak si odtamtud přinesu nějaké vzorky a ty zkoumám ve své laboratoři.“

Stejně moje laboratoř nijak zvlášť neohromila. Víc se jí líbil bráška, který spal v houpací postýlce v obýváku. Mamka žehlila prádlo, měla puštěnou televizi a pořád si otírala mokré oči. Dojímal ji jeden z odpoledních seriálů. Táta jim říká „mýdlíčka“, ale těžko by s nimi něco umyl.

Z děje příběhu vyplývalo, že snad nějaký mladík musel proti své vůli opustit milovanou. Ona ho přemlouvala, ať zůstane. A on by snad i rád zůstal, dokonce plakal, ale něco ho nutilo ji opustit. Snad kvůli práci, nebo co to tam pořád dokola opakoval.

A tak jsem se zeptala mamky, proč ti dva spolu neodjedou na novou adresu, a ona se jen vysmrkala do kapesníku, který právě vyžehlila, a špitla: „To je těžké, tomu ještě nemůžeš rozumět. Tohle je seriál pro dospělé.“

„A nechceš si radši pustit nějakou komedii? Tuhle jsem četla, že smích je rozhodně zdravější než pláč.“

Jenže mamka si nevezala mou radu k srdci, jen řekla: „Jděte si hrát do dětského pokojíčku, Markétko.“ A žehlička zasyčela.

„Do laboratoře, mami,“ opravila jsem ji.

Moje laboratoř přece není žádný dětský pokojíček!

Bráška je roztomilý, ale asi jen když spí. Stejzi na něj pořád zírala, tak jsem musela upoutat svou pozornost. Přiskočila jsem k ní a prudce jí vytrhla vlas. No, původně jsem chtěla jen jeden, ale kvůli rychlosti a okamžiku překvapení jsem nakonec vytrhla celou hrst. Stejzi vyjekla, nadávala mi a pak brečela. Áda se probudil a začal rvát na celé kolo.

„Markéto, co to proboha děláš!“ zlobila se mamka. Postavila žehličku a vzala Ádu do náruče. Jakmile se přitiskl k jejímu srdci, hned ztichl.

„Co to děláš?“ řvala Stejzi, jako když ji na nože berou.

Neobratně jsem maskovala stopy tím, že jsem se zbavila všech vlasů a nechala si v dlani jen jeden.

„Ty naděláš kvůli jednomu vlasu. Pojd', něco ti ukážu.“

„Ještě jsi mi neodpověděla, proč mi ubližuješ!“

„Potřebuju tvůj vlas, abych ti mohla něco ukázat. To budeš zírat! Už jsi někdy viděla vlasy pod mikroskopem?“

Víc nadšení jsem do hlasu už dát nemohla, ale Stejzi jen vztekle dupala špičkou o koberec.

„To jsi přehnala. Myslím, že půjdu domů.“

„Neblbni, pojd' se podívat, to tě fakt dostane.“

Mamka na ni mrkla a prosebným pohledem ji dotlačila ke mně do laboratoře. Hlavně proto, aby měla klid na usnutí Ády. Stejně brzy zavřel oči a už chrupal. V tomhle je bráška geniální. Usne jako mávnutím kouzelného proutku, zatímco já musím před spaním dlouho přemítat o spoustě věcí, a ne a ne zabrat.

Tuhle jsem třeba před spaním přemýšlela o dopravních nehodách.

Je obecně známo, že u silnice jste ve větším nebezpečí, než kdybyste si hráli u vlčí smečky. Vlci nejsou zlí, to se o nich jen říká. Přitom to jsou tak krásná zvířata. Ale lidí se bojí. Já bych si do cela přála mít doma opravdového vlka. Byl by to můj mazlík a dala bych mu jméno Trhač.

A tenkrát jsem se snažila vymyslet to, jak by se dalo zabránit tolika bouráčkám. Myslím, že bych měla řešení. Postavila bych pojízdné silnice, jako jsou v obchodě eskalátory.auta by stála za sebou, netroubila, nepředjížděla, protože by je silnice vždycky odvezla tam, kam by potřebovala. Jen na křižovatce by řidič roz-